

Valtiovarainministeriö

Kuntarakennelaki on yksi osa valtion hallitusohjelmaan kirjattua kuntauudistuksen toteuttamista. Kuntauudistuskokonaisuuteen kuuluu kuntarakennelaki, kuntien valtionosuus- ja rahoitusjärjestelmän uudistus, kuntalain kokonaisuudistus, sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämislaki, metropoliratkaisu ja kuntien tehtävien arviointi. Kuntauudistuksen tavoitteena on vahvoin peruskuntiin pohjautuva elinvoimainen kuntarakenne.

Kuntarakennelakiluonnos on valmisteltu vuonna 2012 tehdyn kunta- ja palvelurakenneselvityksen pohjalta hallinnon ja aluekehityksen ministeriryhmässä tehtyjen linjausten perusteella.

Kuntarakennelaisissa säädetyt kuntien kehittämisen tavoitteet vastaavat pitkälti koko kuntauudistuksen tavoitteita. Kuntajaon kehittämisen tavoitteena korostetaan asukkaiden itsehallinnon edellytysten vahvistamista sekä kunnan palvelujen järjestämisen ja rahoituksen ohella myös kunnan edellytyksiä vastata riittävästi omasta palvelutuotannostaan. Kuntajaon muuttamisen edellytyksenä on se, että muutos edistää em. tavoitteita. Kuntajaon muutoksen arvioinnin tulee tapahtua entistä enemmän koko alueen, ei yksittäisen kunnan näkökulmasta.

Kuntarakenneuudistuksen tarkoitus on

- turvata laadukkaat ja yhdenvertaiset kunnalliset palvelut asiakaslähtöisesti koko maassa
- vahvistaa kuntien edellytyksiä järjestää ja tuottaa ennaltaehkäiseviä palvelukokonaisuuksia
- luoda edellytykset kuntien taloutta vahvistavalle kehittämistoinnille ja yhdyskuntarakenteen eheyttämiselle
- vahvistaa kunnallista itsehallintoa ja paikallista demokratiaa.

Tavoitteena on saavuttaa koko Suomeen vahvoin peruskuntiin pohjautuva elinvoimainen kuntarakenne. Tavoitteena on, että

- kunnat pystyisivät laajasti ja pääosin itse vastaamaan peruspalveluiden järjestämisestä ja tuottamisesta sekä tuloksekkaasta kehitystyöstä
- kuntien kyky hallita markkinoita palveluiden tuotantotapojen

monipuolistuessa ja vastata vaatimuksiin asukkaiden valinnanvapauden lisääntyessä vahvistuu

- vahvat, luonnollisista työssäkäyntialueista muodostuvat peruskunnat pystyvät luomaan edellytykset talouskasvulle ja työllisyydelle
- kunnat kykenevät tehokkaasti huolehtimaan yhdyskuntarakenteen kehittämiseen ja estämään rakenteen hajautumista
- kunnat muodostuvat kuntataloudeltaan vakaammiksi.

Esityksessä esitetään muutettavaksi nykyistä kuntajakolokia ja lakiin lisättäväksi säännökset kuntien selvitysvelvollisuudesta, selvityisperusteista ja niistä poikkeamisesta sekä muutettaisiin kuntien yhdistymisten taloudellista tukea koskevia säännöksiä. Luvussa 1 a säädetään vuosina 2013 - 2016 voimassa olevista kuntarakenteen uudistamisessa noudatettavista edellytyksistä ja menettelyistä.

Valtiovarainministeriö pyytää kunnilta, valtionhallinnolta, puolueilta, eri järjestöiltä ym. lausuntoa kuntarakennelakiluonnoksesta yleisesti sekä erityisesti lausumaan seuraavista kysymyksistä:

1. Selvitysvelvollisuudesta, selvityisperusteista (ml. poikkeusperusteista) ja selvitysvelvollisuuden sisällöstä

Lakiluonnoksen mukaan kunnalla olisi velvollisuus selvittää kuntien yhdistymistä, jos yksikin seuraavasta kolmesta selvityisperusteesta osoittaa selvitystarvetta:

- palveluiden edellyttämä väestöpohja
- työpaikkaomavaraisuus, työssäkäynti ja yhdyskuntarakenne
- kunnan taloudellinen tilanne.

Väestöpohja: Kunnassa tulisi olla vähintään 20 000 asukasta. Tämän asukasmäärän toteutuminen olisi tärkeää "erityisesti sosiaali- ja terveydenhuollon oman palvelutuotannon, matalan kynnyksen palvelujen ja lähipalvelujen kannalta". Perusopetuksen yhdenvertaisen ja laadukkaan järjestämisen kannalta yksivuotiaiden ikäluokan tulisi olla vähintään noin 50 lasta.

Työpaikkaomavaraisuus, työssäkäynti, yhdyskuntarakenne: Työssäkäyntialueiden pendelöintiprosenttien osoittama laajamittainen pendelöinti kuntien välillä osoittaa selvitystarvetta. Tilastot osoittavat selvityssuunnan eli sen, minkä kuntien kanssa selvitys on vähintään tehtävä. Työssäkäyntiperuste täytyisi, jos kunnasta pendelöinti työssäkäyntialueen keskuskuntaan on vähintään 25 %.

Yhdyskuntarakenne edellyttää selvitykseen osallistumista kunnilta alueella, jolla maankäytön, asumisen ja liikenteen yhteisen päätöksenteon tarve on suurin. Tarkastelu perustuisi Suomen ympäristökeskuksen taajamaluokitteluun.

Kuntien, jotka muodostavat työssäkäynti- tai yhdyskuntarakenteen perusteella yhtenäisen alueen, tulisi selvittää kuntien yhdistymistä yhdessä.

Taloudellinen tilanne: Erityisen vaikeassa taloudellisessa tilanteessa olevat kunnat kuuluvat selvitysvelvollisuuden piiriin. Tällaisia kuntia ovat ns. kriisikunnat, joilla talouden tunnusluvut alittavat valtioneuvoston asetuksen talouden raja-arvot 2 vuonna peräkkäin.

Valtioneuvoston asetuksessa käytetyt taloudelliset tunnusluvut ja niiden raja-arvot ovat

- vuosikate € / asukas negatiivinen
- tulovero% väh. 0,5 % yli keskim.
- lainakanta € / asukas väh. 50 % yli keskim.
- kertynyt alijäämä € / asukas alijäämää 2 v:lta peräkkäin
- omavaraisuusaste % alle 50 %
- suhteellinen velkaantuneisuus % väh. 50 %

Selvitysvelvoite tulee lakiluonnoksen mukaan koskemaan myös ns. kriisiytymässä olevia kuntia, joilla raja-arvot lähestyvät asetuksen raja-arvoja. Kriisiytymässä olevana pidetään kuntaa, jos kunnan taloudessa alittuu neljä kuudesta tunnuslukujen mukaisesta raja-arvosta tai kertynyttä alijäämää on vähintään 500 € / asukas viimeisimmässä tilinpäätöksessä sekä alijäämää kahdessa tätä edeltävässä tilinpäätöksessä.

Poikkeaminen: Selvityspenusteiden osoittamasta selvitysalueesta on mahdollista saada lupa poiketa, jos edellytykset täyttävä vaihtoehtoinen toiminnallinen kokonaisuus muodostuu muutoin tai jos poikkeaminen on tarpeen erityisen harvan asutuksen tai kielellisten oikeuksien turvaamiseksi. Poikkeusta ei myönnetä em. edellytysten täyttymisestä huolimatta, jos se estäisi alueen toiminnallisen kokonaisuuden muodostumisen tai selvitykseen on vahva tarve palvelujen järjestämisedellytysten kannalta.

Kunta ei voisi jättäytyä selvityksen ulkopuolelle, vaikkei se itse täytä selvityspenusteita, mutta alueella ei muutoin ole saavutettavissa lain edellytykset täyttävää toiminnallista kokonaisuutta.

Päätöksenteon pohjaksi kunnassa on laadittava selvitys, johon sisältyy yhdistymisellä saavutettavat edut ja haitat, esitys kuntien yhdistymisestä ja siihen liittyvä yhdistymissopimus.

Kannanotto tähän: Selvitysvelvollisuuden sisältö ja kriteerit ovat hyväksyttävät ja tarkastelunäkökulmat olennaisia alueen väestön ikääntymisen ja huoltosuhteen muutoksen, palvelujen kasvavien rahoitustarpeiden ja maakunnan keskuskaupungin kilpailukyvyyn kannalta. Yhdyskuntarakennetarkastelu on olennainen vain suurten kaupunkiseutujen osalta, jossa tiivis taajamarakenne jakautuu useisiin kuntiin. Kainuun pitkällä etäisyyksillä em. ei ole kovin olennainen kriteeri, mutta yhdyskuntarakenteen yhteisellä kehittämisellä voidaan täälläkin saavuttaa jonkinasteisia synergiaetuja.

Poikkeusperusteissa oleva harvan asutuksen kriteeri on kannatettava rajattuna luonnoksessa olevin tavoin siten, että se ei kuitenkaan saa estää toiminnallisen kokonaisuuden syntymistä palvelujen järjestämisen niin vaatiessa.

Lakiin olisi tarpeellista lisätä säännökset siitä, että kuntaselvitysvaiheessa ollessaan yksittäisten kuntien on pidättäydyttävä investoinneista ja henkilöstön rekrytoinneista sekä virka- ja työehtosopimusten ylittävistä palkankorotuksista. Kaikki näitä asioita koskevat päätökset tulee voida tehdä selvitykseen osallistuvien kuntien yhteisen näkemyksen perusteella.

2. Esityksen sisältämisestä määräajoista ja menettelyistä

Kunnilla on velvollisuus ilmoittaa valtiovarainministeriölle 30.11.2013 mennessä, minkä kuntien kanssa kuntien yhdistymistä selvitetään. Lopulliset yhdistymiselvitykset ja niihin perustuvat yhdistymisesitykset on tehtävä valtioneuvostolle 1.4.2014 mennessä.

Kannanotto tähän: Kuntien uudet valtuustot ovat juuri aloittaneet toimintansa ja joutuvat lähes ensi töikseen ottamaan kantaa valtakunnallisesti historiallisen laajaan kuntakentän kokonaisuudistukseen. Jotta päätöksenteko tapahtuisi oikean tiedon ja tulevaisuuden näkymän varassa, se edellyttää valtuutetuilta laajamittaista perehtymistä kunnan tämän hetkisiin tehtäviin ja valmisteilla oleviin kuntauudistuksen lainsäädäntöhankkeisiin. Vaatimukset ovat kovot, mutta eivät mahdottomat.

Kuntien on annettava lausuntonsa kuntarakennelaista 7.3.2013 mennessä. Lain on tarkoitus tulla voimaan jo kesällä. Koska kyseessä on kuntien kannalta erittäin merkittävä muutos, voi kysyä, jääkö lain valmistelijoille ja eduskunnalle lainsäätäjänä tarpeeksi aikaa todella perehtyä kuntien lausuntoihin ja lakiesitykseen.

Kuntarakennelaista on annettava lausunnot vaiheessa, jossa kuntien järjestämisvastuun ja talouden kannalta keskeisimmät elementit eli sosiaali- ja terveydenhuollon palvelurakenne ja valtionosuusuudistus ovat vasta valmistelussa. Palvelurakennelakia valmistellaan aikataululla, jossa ministeriön asettamat selvitysmiehet jättävät raporttinsa valtakunnallisista järjestämismalleista kuluvan vuoden helmikuun loppuun, ministeriö jatkaa lainvalmistelua ja pyytää siitä lausunnot kunnilta kuluvan vuoden kevään aikana ja hallituksen esitys palvelurakennelaista on tarkoitus tuoda eduskunnan käsittelyyn vasta vuoden 2014 alussa. Valtionosuusuudistuksen alustavat laskelmat ovat todennäköisesti saatavissa vasta syksyllä ja on oletettavaa, että valtionosuusuudistustakin koskeva lainsäädäntö on vasta esitysvaiheessa vuoden 2014 alkupuolella.

Kuntien tulee antaa vastauksensa selvityskumppaneistaan valtioneuvostolle 30.11.2013 mennessä ja valtuustoissa selvityksen perusteella tehdyt päätökset mahdollisista kuntaliitoksista on oltava tehtynä 1.4.2014. Koska sekä sosiaali- ja terveydenhuollon palvelurakennelaki että valtionosuusuudistus ovat vielä syksylläkin keskenäisiä, voi tämä heikentää kuntien kykyä ja halua ryhtyä miettimään sitä, kenen kanssa mahdollinen liitos olisi järkevää taloudellisesti ja toiminnallisesti. Selvitykseen osallistuvat kunnat määrittää ja laadittavaan yhdistymiselvitykseen vaikuttaa olennaiselta osin toteutettava valtionosuusuudistus. Muuttaako uudistus ratkaisevasti valtionosuuden laskentaperusteina käytettävien syrjäisyyden, sairastavuuden, työllisyyden, ikärakenteen ym. painoarvoja siten, että tehtävä muutos vaikuttaa olennaisesti kuntien valtionosuuksien keskinäiseen jakoon? Ennen kuin kunnat pystyvät arvioimaan tulevaisuuttaan ja kykyään yhdessä hoitaa tehtäviään, tulee niillä olla selvillä nämä olennaiset taloudelliset reunaehdot.

Koska lopulliset kuntien yhdistymispäätökset on tehtävä 1.4.2014 mennessä, tarkoittaa se, että jo hyvissä ajoin on aloitettava selvitysten teko. Riittävän perusteellisen yhdistymiselvityksen tekeminen ei onnistu muutamassa kuukaudessa. Mikäli selvitys tehdään omana työnä, täytyy siihen varata aikaa vuosi. Mikäli tehtävään käytetään ulkopuolista selvitysmiestä, on aika lyhyempi (min. 6 kk), mutta tässäkin tapauksessa selvitystyö vaatii huomattavasti kuntien henkilöstön työpanosta.

Kajaanin kaupungin käsityksen mukaan koko Kainuussa selvitys olisi perusteltua toteuttaa yhtenä, mutta kaksitasoisena selvityksenä, jossa sekä yhden kunnan että useamman kunnan malli ovat selvityskohteina.

Käytettäessä ulkopuolista selvitysmiestä tulee kunnille korvata tästä aiheutuvat kustannukset täysimääräisesti.

3. Valtioneuvoston toimivallasta päättää kuntajaon muuttamisesta

Esityksessä ei laajennettaisi valtioneuvoston toimivaltaa päättää yleisesti kuntien yhdistymisestä kuntien valtuustojen sitä vastustaessa. Poikkeuksena on erityisen vaikeassa taloudellisessa asemassa olevan kunnan arviointimenettelyyn kytketty toimivalta päättää yhdistymisestä. Tähän arviointiin osallistuu myös alueen muita kuntia. Tällainen selvitys ja päätöksenteko toteutetaan erityisellä kuntajakoselvityksellä ja valtioneuvoston toimivallalla päättää kuntien yhdistymisestä.

Kannanotto tähän: Koska esityksellä ei laajenneta yleistä valtioneuvoston toimivaltaa nykyisestä, ei tähän ole huomautettavaa.

Poikkeusmenettely ns. kriisikunnan osalta on hyväksyttävä, mutta siinä on turvattava ns. vastaanottamaan joutuvan, taloudellisesti vahvemman kunnan intressit selviytyä tehtävästä ja taloudellisesta vastuusta. Jo tällaisen selvitysvaiheen alussa tulisi olla mahdollisuus sitouttaa kriisikunnat kriittiseen taloudenpitoon ja päätöksentekoon selvitysvaiheen ajaksi.

4. Yhdistymisavustuksien ehdoista ja määrästä

Kunnille tarjotaan tukea yhdistymiselvitysten tekemiseen ja niistä aiheutuviin kustannuksiin. Kuntia kannustetaan toteuttamaan kuntarakenteen muutokset suuntaamalla kunnille yhdistymisavustusta ja korvaamalla mahdolliset yhdistymisestä johtuvat valtionosuuden menetykset.

Yhdistymisavustukset olisivat tasoltaan vastaavia kuin 2013 alussa voimaan tulevissa kuntien yhdistymisissä. Määräytymisperusteita muutettaisiin siten, että tuen suuruus olisi nykyistä enemmän kytköksissä yhdistyvien kuntien lukumäärään ja uuden kunnan asukasmäärään. Yhdistymistä kohden tuki olisi 3 - 8 milj. €. Suurin tuki kohdistuisi yhdistymisiin, joissa on osallisena yli 6 kuntaa ja joiden asukasmäärä on vähintään 80 000 asukasta.

Taloudellisen selvityspäätöksen omaavan kunnan mukanaollessa maksettaisiin lisäosa 150 € / asukas tällaisen kunnan osalta ja max. 1 milj. yhdistymistä kohden.

Kannanotto tähän: Yhdistymisavustuksen perusosan määrä Kainuun väkiluku huomioiden on liian alhainen. Vaikka kuntia yhdistettäisiin useampiakin, niin käytännössä saatavat yhdistymisavus-

tukset jäävät Kainuussa pieniksi. Pitkien etäisyyksien ja harvan asutuksen johdosta yllä pidettävää infraa/asukas on huomattavasti enemmän kuin useilla muilla alueilla.

Hyvänä voidaan pitää ehdotusta, jolla turvataan yhdistyvien kuntien valtionosuustaso vuoden 2019 loppuun saakka. Valtionosuuskompensaation lisäyksenä tulee huomioida meneillään olevat valtionosuusleikkaukset ja niiden vaikutukset kompensaation määrään.

Valtionosuuden kokonaisuudistus toisaalta vaikeuttaa taloudellisten kriteereiden ja myös avustusten merkityksen hahmottamista.

Taloudellisella selvityspäätteellä olevan kunnan mukana olo selvityksessä toisi avustukseen lisäosan 150 € / asukas tällaisen kunnan osalta. Lisäosan määrä on liian pieni verrattuna niihin vastuisiin, joita asukasluvultaan pienenkin kunnan palvelujen järjestäminen ja infrastruktuurin kuntoon laittaminen vastaanottavalle kunnalle aiheuttavat.

5. Soten tehtävien turvaamisesta soten palvelurakennetta koskevien linjausten mukaisesti.

Sosiaali- ja terveysministeriö asetti alkuvuodesta 2012 työryhmän valmistelemaan sosiaali- ja terveydenhuollon palvelurakennetta. Palvelurakennemuutoksen tavoitteena on yhdenvertaiset sosiaali- ja terveyspalvelut ja nykyisin riittämättömästi toimivien peruspalvelujen vahvistaminen.

Palvelurakennetyöryhmä antoi loppuraporttinsa 11.1.2013. Uudessa integroidussa ja kaksitasoisessa palvelurakenteessa olisi nykyiseen verrattuna laajempi sosiaali- ja terveydenhuollon perustaso ja tätä täydentävä sosiaali- ja terveydenhuollon yhteinen erityisvastuutaso.

Työryhmä toteaa, että sosiaali- ja terveydenhuollon perustasolla tarvitaan riittävää väestöpohjaa ja riittäviä tuotantovolyymeja palvelujen laadun ja turvallisuuden takaamiseksi. Palvelujen järjestäjien riittävät väestöpohjat luovat perustan kansallisesti yhdenvertaiselle palvelujärjestelmälle. Työryhmän näkemyksen mukaan sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämiseen riittävän väestöpohjan tulisi olla kantokykytekijöistä riippuen vähintään 50 000 - 100 000. Muita kantokykytekijöitä ovat järjestäjän taloudellinen kestävyys ja vakaus, osaamisen turvaaminen, henkilöstön saatavuus ja riittävyys sekä infrastruktuuri.

Työryhmän näkemyksen mukaan perustettavan viiden sosiaali- ja terveydenhuollon erityisvastuualueen tehtäviin kuuluu työnjako-,

koordinaatio-, suunnittelu- ja viranomaistehtäviä sekä velvollisuus sopia kansallisesti määritellyistä vaativan erityistason palveluista ja varmistaa näiden palveluiden saatavuus. Erityisvastuualueet tarvitsevat tehtävänsä varten lainsäädäntöön perustuvan toimivallan.

Sosiaali- ja terveydenhuollon palvelurakennemuutostusta jatketaan vuoden 2013 alussa tehtävällä alueellisella selvityksellä. Sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämislain valmistelu aloitetaan maaliskuussa 2013 ja lakiehdotus on tarkoitus tehdä alkuvuonna 2014.

Kannanotto tähän: Valtion hallitusohjelmassa on linjattuna, että sosiaali- ja terveydenhuollon järjestäminen on vahvojen peruskuntien vastuulla. Kuntarakennelaisissa kunnan asukasluvun vähimmäismääräksi esitetään 20 000.

Palvelurakennetyöryhmä esittää soten perustason väestöpohjaksi 50 000 - 100 000. Työryhmän käsityksen mukaan asukasluvultaan pienempien kuntien sosiaali- ja terveydenhuollon palveluiden tehokas järjestäminen edellyttää kuntien yhteistyömallien sallimista. Työryhmä esittää, että alueille, joille ei luonnollisilla järjestelyillä saada muodostettua kuntarakenteen edellyttämiä vahvoja peruskuntia, kunnilla olisi mahdollisuus poikkeusmenettelyllä järjestää palvelut yhdessä muodostettavilla sosiaali- ja terveysalueilla.

Kainuussa on olemassa valmis malli, jossa on jo 8 vuotta toteutettu perusterveydenhuollon, erikoissairaanhoidon ja sosiaalityön integraatiota; integraatio on pisimmällä Suomessa. Uudessa palvelurakennelaisissa tulee mahdollistaa tällaisen yhteistyömallin jatkaminen. Mallin hyväksyminen antaa Kainuulle edellytykset jatkaa erittäin tarpeellista toimintojen ja prosessien sisäistä kehittämistä sen sijaan, että jälleen kerran energia jouduttaisiin käyttämään hallintomallien muuttamiseen.

Oleellinen sosiaali- ja terveydenhuollon palveluiden järjestämistä ja alueen kuntien kantokykyä ohjaava elementti on palveluiden rahoitusjärjestelmä. Kainuun hallintokokeilun aikana Kainuussa toteutettiin tulopohjaperusteinen, kuntien taloudelliseen kantokykyyn pohjautuva rahoitusmalli, jossa kunnat maksoivat palvelujen tuottajakuntayhtymälle laskennallisen rahoitusosuuden. Tulevassa lainsäädännössä tulee säilyttää kuntien oikeus päättää alueelleen sopivan rahoitusmallin käytöstä.

Muodostettavaksi esitettyjen soten erityisvastuualueiden (ERVA-alueet) ja perustason tehtävät ja rajapinnat tulee määritellä niin, että ERVA ei tule ohjaamaan alueiden erikoissairaanhoidon. Lakiin ei tule luoda säännöksiä ja määritelmiä mm. lähipalveluista, nämä asiat tulee jättää paikallistuntemuksella päätettäväksi.

Henkilöstöllä ei tule säilyttää 5 vuoden irtisanomissuojaa kuntaliitoksissa eikä tällainen suoja voi ainakaan ketjuuntua peräkkäisten kuntaliitosten tapahtuessa. Kajaanin kaupunki esittää myös harkittavaksi kunnanjohtajien erillisen irtisanomissuojan poistamista lainsäädännöstä.

Yhteenvetona Kajaanin kaupunki toteaa, että kuntauudistuksen ja siihen liittyvän kuntarakenteen toteuttaminen on valtakunnallisesti vaikea tehtävä. Kuntauudistuksen tavoitteena on palvelujen yhdenvertainen turvaaminen, taloudellisen kantokyvyn vahvistaminen ja kuntademokratian toteuttaminen.

Kuntien lukumäärää ja kuntarakennetta uudistetaan aikataulullisesti ensimmäisenä. Kuitenkin kuntien suurimmat ongelmat ovat sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisessä ja sen jatkuvasti koivavissa kustannuksissa. Kajaanin kaupungin käsityksen mukaan olisi järkevää edetä kuntauudistuksessa siten, että ensin olisi selvillä suurimmat ongelmat, joihin ratkaisua haetaan. Tämän jälkeen olisi ratkaistava tehtävät, jotka ovat edelleen kuntien vastuulla sekä palveluilta vaadittavat vähimmäistasot.

Perustuslain mukaan myös valtio on kuntien ohella vastuussa asukkaiden peruspalveluiden järjestämisestä. Valtion ja kuntien tehtävien määrittelyt ja erityisesti valtion osallistuminen kuntien tehtävien rahoittamiseen valtiosuusjärjestelmän kautta on oltava selvillä, ennen kuin optimi kuntarakenne voidaan muodostaa.

Valtiosuudet ovat merkittävä osa kaupungin tuloista. Kuntarakenneuudistuksen yhteydessä valtiosuuslakia tulisi muuttaa niin, että huoltosuhde otetaan keskeiseen asemaan väestön ikääntyessä. Tällä menetelmällä turvattaisiin Kajaanin kaupungin mahdollisuudet järjestää palvelut väestölleen. Lisäksi pitkät välimatkat tulisi ottaa huomioon uudistuksessa riittävästi, että palvelut voidaan järjestää koko kaupungin alueella.

KAJAANIN KAUPUNGINHALLITUS

Jari Tolonen
kaupunginjohtaja

Tuula Aarnio
hallintojohtaja